

V řízení o prozatímních opatřeních jsou nepřipustné novoty v opravném řízení.

(Rozh. ze dne 10. ledna 1930, R I 1010/29.)

Návrhu manželky, by jí bylo povoleno prozatímní bydliště a manželé uloženo, platiti jí za sporu o rozvod manželství od stolu a lože výživné, soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu, a vzav za osvědčeno, že manžel s manželkou zle nakládal, uvedl dále v

d ů v o d e c h :

Má-li manželka nárok na oddělené bydliště, jest manžel povinen poskytovat jí slušné výživné v penězích až do pravoplatného rozhodnutí sporu, to i tehdy, kdyby jí přičítal zavinění na rozvodu, a nebylo proto ani třeba vyslyšati přezvědné osoby o tom, zda a jaký poměr měla žalobkyně s Františkem G-em. Co do výše přisouzeného výživného je nesporno, že žalovaný má týdenní výdělek 284 Kč, tedy měsíčně téměř 1.200 Kč, nikoli jen 1.136 Kč, jelikož měsíc nemá jen 28 dní, a nelze proto říci, že 180 Kč měsíčně neodpovídá zákonu a věci, i když jest se žalovanému starati ještě o tři nezletilé děti. Žalovaný ve svém rekursu na důkaz toho, že žalobkyni neohrožoval, tvrdil, že se za tím k němu navrátila, ale to jest skutek nový, k němuž nelze hleděti v opravném řízení (dobrozdání bývalého nejvyššího soudu vídeňského k § 520 c. ř. s., bod 3). Je-li to pravdou, může odpůrce postupovati podle § 399 první odstavec čís. 2 ex. ř.

Čís. 9514.

Třebas byla již pozůstalost projednána s dědicem na základě závěti, odevzdací listina však nebyla dosud vydána, lze navrhnouti pokračování v pozůstalosti na základě nově objevené pozdější závěti.

(Rozh. ze dne 16. ledna 1930, R I 909/29)

Na základě závěti z roku 1929 bez bližšího data, byla projednána pozůstalost s Františkou S-ovou. Jan M. navrhl, by pozůstalostní jednání bylo znovu zahájeno, ježto prý ustanoven universálním dědicem v závěti ze dne 10. března 1929. Pozůstalostní soud poukázal Jana M-a na pořad práva. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Nejvyšší soud změnil usnesení obou nižších soudů v ten rozum, že vyhověl návrhu Jana M-a na pokračování v pozůstalostním řízení a uložil soudu první stolice, by pozůstalostní jednání znovu zahájil.

D ů v o d y :

V řízení mimosporném jest vzíti zřetel i na nové okolnosti uplatněné v dovolacím rekursu a proto jest přihlédnouti i k okolnostem.

kteřé nižším soudům nebyly známé při vydání jejich usnesení, které však na jevo vyšly teprve dodatečným šetřením, konaným na základě údajů dovolacího rekursu. Šetřením tímto vyšlo na jevo, že zůstavitel, zemřevší dne 15. března 1929, učinil dne 10. března 1929, v současné přítomnosti tří svědků prohlášení, kterým všecko své jmění zůstavil Janu M-ovi, synu svého předemzemřelého bratra. Františka S-ová, sestra zůstavitele, odvozuje své právo dědické z písemné závěti, učiněné v roce 1929, tedy ze závěti prý dříve sepsané. Jest sice pravdou, že Jan M. se dosud nepřihlásil za dědice z této ústní závěti; nemohl však tak dosud učiniti, poněvadž nebyla dosud jsooucnost a obsah této ústní závěti soudem zjištěna a nebyla tato závěť dosud ani soudně prohlášena (§ 65 nesp. říz.). Novému zahájení řízení pozůstalostního nevádí, že pozůstalost byla již projednána s Františkou S-ovou na základě písemné závěti z roku 1929, neboť odevzdací listina nebyla dosud vydána a nebylo proto řízení pozůstalostní skončeno (§ 180 nesp. říz.) a může tudíž býti znovu zahájeno. Bylo proto vydání odevzdací listiny, opírající se o dřívější písemnou závěť z roku 1929, bez výslechu zájemníků o platnosti nově objeveného ústního posledního pořízení ze dne 10. března 1929, bez jeho prohlášení a bez výzvy k dědické přihlášce z něho a bez případného poukazu některého z přihlášených dědiců na pořad práva (§§ 125 a 126 nesp. pat.) zřejmě protizákonným. Bylo proto změnění usnesení nižších soudů a poukázati pozůstalostní soud, by nově zahájil řízení pozůstalostní a přihlížel při něm i k nově objevenému pořízení a zjistil zejména, zda bylo zřízeno později než písemná závěť, a přihlédl i k prohlášení svědků a uvážil, zda prohlášení zůstavitele tam osvědčené není jen odkazem podle § 956 obč. zák. a zda se kryje s jeho prohlášením, doosvědčeným jinými svědky, jež by nasvědčovalo nové ústní závěti.

Čís. 9515.

Bylo-li stanoveno v dopisu, jímž zaslána faktura, platební místo mimo obvod soudu, u něhož mělo býti žalováno, nelze použití § 88, druhý odstavec, j. n.

(Rozh. ze dne 16. ledna 1930, R I 1016/29.)

Proti žalobě, zadané na fakturovém sudišti (krajský soud v Mostě) vznesl žalovaný námitku místní nepřislušnosti. Soud první stolice námitku zamítl, rekursní soud námitce vyhověl a žalobu odmítl. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Jest nesporno, že žalované byla zaslána faktura ze dne 2. ledna 1929 opatřená doložkou »splatno a žalovatelné v Žatci« dopisem z téhož dne, v němž žalobkyně žádá, by žalovaná účtovanou částku zaplatila nejdéle 8. ledna 1929 u firmy E. ve Vídni na účet žalobkyně. Měl-li míti tento dopis vůbec nějaký význam, lze jej vykládati jen v ten